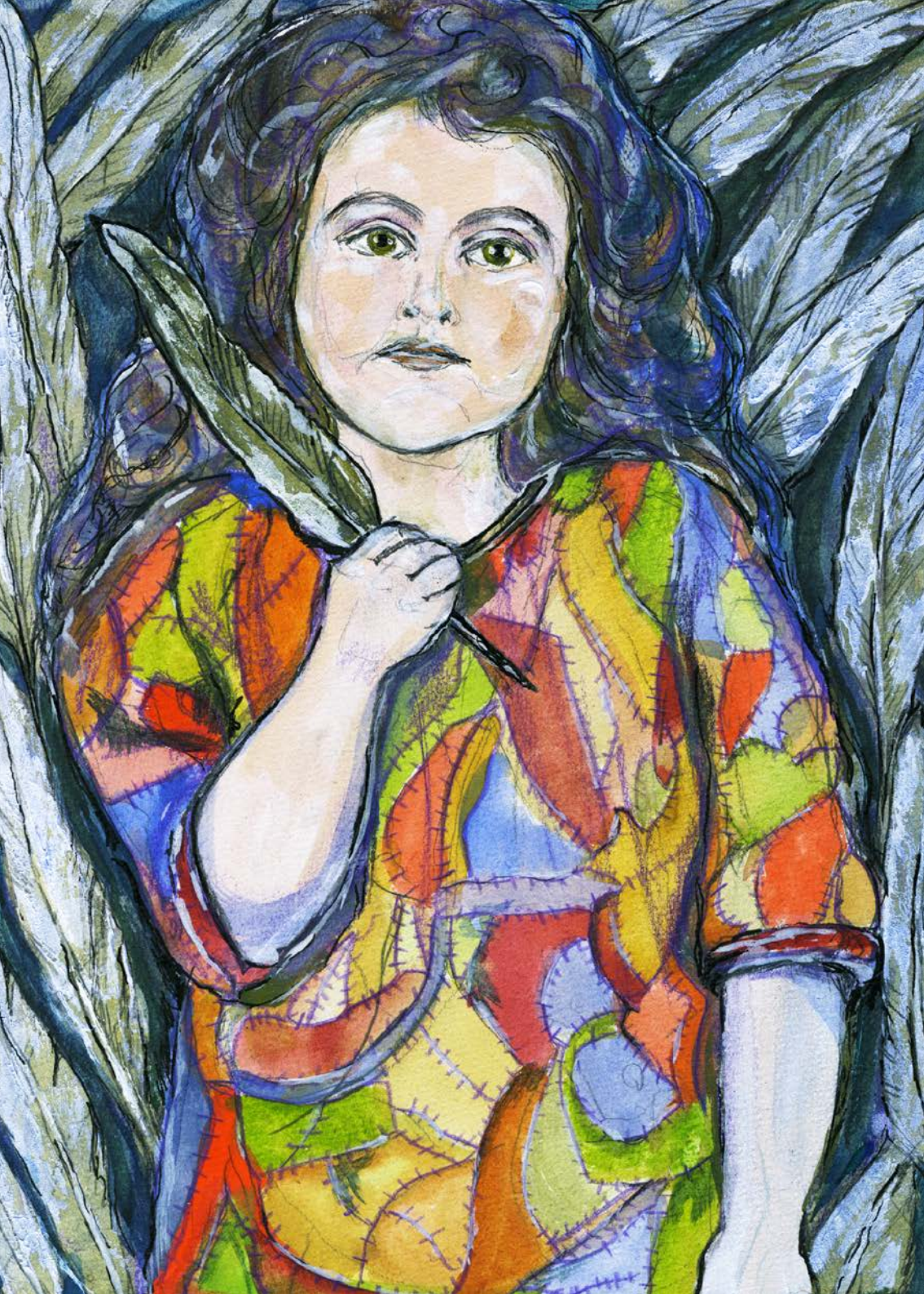

KARLA	13
ELLA	27
MAALIA	41
GUDSKA	57
MADDIE	73
HELGA	85
ANNA	99
ANGELA	111
LULU	123
NAANA	141

KARLA

Karla kom til mig.
Hun var den første til at se.
Karla så min vej.
Hun var den første til at blive.
Indeni forbliver min sang.
Drømmen med Karla var engang.
Karla, flyv med mig.
Luften holder os sammen.
Karla, bliv hos mig!
Dine vinger favner mig.
Indeni står du klar.
Drømmen med dig den var ...
Hun er fri nu,
jeg giver slip nu.
Hun er fri nu,
jeg giver slip nu.

Karla

– Den er grim! Hvorfor har den sådan et stort hoved? grinede drengen, der sad ved siden af hende.

Hun blev ked af det. Det var legetøjsdag i 1. klasse, og hun havde taget Karla med.

– Hov hov, sådan siger man ikke, sagde læreren og tog Karla ud af armene på hende.

– Det er en fin dukke, sagde læreren og aede Karlas mørke krøller. – Har du lige fået den?

– Nej, jeg fik den, da jeg blev født.

Grønland så smuk ud fra oven. Hvide og blå farver, der lys-te hinanden op. De havde fløjet en times tid, og langsomt forsvandt østkystens skarpe isklædte nunatakker, og Atlan-terhavet kom til syne. Det gav et sug i maven, og hun vidste, at hun var på vej mod et nyt liv. Et liv, der begyndte lige der, midt i flyet fyldt med forretningsfolk, studerende, familier og turister på vej til København. Nogle på vej hjem, nogle på vej ud – og andre bare på vej. Videre. Hun sad ved vin-duet på række 22 og prøvede at finde plads til benene. Ved siden af sad hendes kæreste. De holdt hinanden i hånden og kyssede hvert andet øjeblik. Taskerne havde de lagt under sæderne foran, proppet til bristepunktet. Bøger, ugeblade, kalendere, toilettasker og penalhuse. Foran dem sad et par med et lille barn, der tydeligvis havde ondt i ørerne. Barnet skreg og skreg, men hun lagde knap nok mærke til det. Ud-sigten og spændingen fyldte alt, og hun så kun ham og deres forestående eventyr. Moren og faren foran prøvede ihærdigt, helt svedende og febrilske, at få barnet til at stoppe med at græde. En stewardesse kom med en flaske, som hun havde varmet.

– Værsgo, måske det hjælper lidt på ørerne.

Moren havde ikke overskud til at sige tak, men greb bare flasken med den ene hånd, mens hun tog barnet med den anden. Faren gik ud på toilettet, og barnet suttede på flasken. Der blev stille i flyet. Hun smilede til kæresten, og de kyssede igen. Han lagde hovedet på hendes skulder, og hun nød, at han faldt i søvn lænet tæt op ad hende. Hun kunne ikke sove, hun var alt for spændt. Med den ene fod fik hun fat i hanken på sin taske og fik hevet den op til sig, så hun kunne få fat på sin bog. Den lå godt klemmt inde mellem ugebladene og den store kalender. Hun strejfede Karlas bløde, krøllede hår, da hun endelig fik hevet bogen op. Det var hendes kollega, der havde anbefalet den til hende. Hun var kun lige startet på den og syntes egentlig, at den var meget fængende allerede på de første tyve sider. Hun åbnede den og sad lidt med sit bogmærke, en gammel kvittering fra Brugsen i Nuuk. Hun smilede for sig selv. På kvitteringen kunne hun se, at hun havde købt matador mix, chips med sour cream and onion, tampax og tre faxe kondi'er. Ikke noget at sige til, at hun havde taget lidt på her på det sidste.

Hun begyndte at læse, men kunne ikke koncentrere sig. Det var alt for varmt i flyet, og hendes kæreste var begyndt at snorke lige ind i hendes øre. Hun skubbede blidt hans hoved væk fra sin skulder. Han vågnede forskrækket, men gav hende bare et kys og vendte sig så om på den anden side, op ad stoleryggen. Han kunne sove hvor som helst. Han var så lækker og fantastisk, og hun nød, at de nu sammen skulle starte et nyt liv i Danmark. Sammen kunne de alt, også flytte hjemmefra. Det havde været svært at pakke, og de havde kun taget det mest nødvendige med. Deres gamle møbler havde de ladet stå i Nuuk hos hendes forældre, efter de var blevet enige om at bruge deres børneopsparing på at købe nye. Hun fik sommerfugle i maven ved tanken om alt det, de kunne købe, og hun glædede sig allermost til at indrette

lejligheden, som de havde lejet af et familiemedlem, der alligevel skulle flytte tilbage til Nuuk. Hun følte sig heldig. Hun følte sig fri.

Maden kom, og hun vækkede kæresten, så de kunne slå bordene ned. Bogen lagde hun i lommen på sædet foran sig. Hun kendte godt den stewardesse, der kom med deres mad. De havde engang festet sammen en sommer i København, og de havde klinget rigtig godt sammen.

– Hej, ajunngi? Tak for sidst, grinede stewardessen. Det var skide sjovt! Selvom det er hundrede år siden, føles det alligevel, som om vi var sammen i går, ilaa?

– Ja, nuan, grinede hun tilbage. – Jeg håber, du kom godt hjem.

– Jo tak, det kneb lidt med at finde et tog, men det var det hele værd.

Maden var god. Kylling med pasta, en bolle, en brieost og en kage til dessert. Hun elskede de små portioner og alle de forskellige ting, man fik ombord. Det var som små gaver. Hun gav sig tid til at spise og nød, at der kun var to timer tilbage af flyveturen.

Det øsregnede, og hun cyklede gennem de københavnske gader. Det var helt enkelt en møgdag. Alt var bare gået galt. I morges var hun kommet til at vælte termokoppen, så den varme kaffe havde brændt hendes underarm, og det havde gjort så ondt, at hun var nødt til at stå alt for længe med armen under den kolde hane. Det betød selvfølgelig, at hun var kommet for sent til forelæsningsen. De andre havde fået deres opgaver tilbage, og hun måtte gå op til underviseren efter timen og forklare, at hun desværre var kommet for sent, blot for at få udleveret en opgave med mange røde streger, kommentarer og et indcirklet firetal i højre hjørne. Lort. Hun havde brugt så lang tid på den opgave. Hun havde endda fået sin kloge veninde til at læse den igennem for

stavefejl og sådan noget. Da hun endelig kom inden for døren, var hun drivvåd. Arrigt tog hun alt sit tøj af og sin badekåbe på. Hun fik fisket mobilen op af lommen på de våde jeans og tørrede den med føntørreeren, så duggen forsvandt bag kameraet. Hun havde kun lige lagt mobilen fra sig, da den begyndte at ringe.

– Hej skattepige. Så er Aataa sovet ind. Han var helt stille, og vi var alle samlet omkring ham.

Tårene trillede ned ad kinderne, da hun lagde sig i sengen. Al vreden var forsvundet, hun følte kun et knugende savn efter sin morfar.

– Det var så sidste gang, I så ham her i sommer. Det var godt, I nåede at sige farvel til ham. Vi synger ham ud fra Sana om tre timers tid, fortsatte hendes mor roligt og afklaret.

De lagde på, og der var helt stille i lejligheden. Hun rakte ud efter Karla og krammede hende hårdt ind til sig og græd sig i søvn.

Flyttekasserne stod stablet i deres nye stue. Store, brune, rektangulære kasser med flyttefirmaets logo på siden. Hun så på ham, som de stod der i huset i Nuussuaq, glade men trætte.

– Der må være mindst tres kasser, skat, smilede hun til sin mand.

– Jaa, vi må vel bare starte fra en ende af, tænker jeg.

Han smøgede ærmerne op og hev den første kasse ned fra stablen.

– Hvis du tager køkkenkasserne ud i køkkenet, så tager jeg stuen, og du tager køkkenet, sagde han lettere opgivende.

Børnene rendte ud og ind ad døren, der stod åben. Solen skinnede udenfor, og der var allerede en masse børn på ve-

jen, der nysgerrigt var kommet til for at hilse på deres nye naboer.

Hun fik båret de mange kasser ind i køkkenet, da der pludselig stod to af hendes gamle veninder i døråbningen.

– Hej, velkommen tilbage. Vi har prøvet at ringe, men du tog den ikke. Vi tænkte, at I sikkert havde brug for hjælp til at pakke ud.

– Hej med jer, jo tak. Hvor er det dejligt, I kommer, sagde hun og prøvede at rette lidt på det ugledede hår og den beskidte bluse. – Jeg sætter lige noget kaffe over først, hvis jeg ellers kan finde kaffemaskinen.

Hun fandt hurtigt kassen med kaffemaskinen og satte en stor kande kaffe over, lettet over, at veninderne gad at bruge tid på at komme og hjælpe. De satte sig ud på terrassen og drak kaffe. Nuuks stilhed og den høje sol på himlen gav hende ro.

– Jeg har det, som om mit skib er kommet i havn, kender I det? spurgte hun veninderne, der begge sad med lukkede øjne og ansigtet mod solen.

– Ja, det er skønt at komme hjem igen. Hvor blev tiden dog af?

– Jeg kan ikke forstå, at der er gået ti år. De er fløjet afsted.

Hun mærkede en lettelse i kroppen. Det var, som om det hele gav mening. Ti år havde de levet i Danmark, fået to børn og hver deres uddannelse. Hun var godt nok blevet en anelse tykkere, men ellers syntes hun da, at hun lignede sig selv. Veninderne havde heller ikke forandret sig. De sad der, sammen, som de plejede. Ældre. Voksne.

Hendes mand havde båret de kasser ovenpå, der hørte til soveværelset og børnenes værelser. Der var lige plads nok til dem alle i den nye lejlighed, ikke for stort, men heller ikke for småt.

Hun gad ikke køkkenkasserne og bestemte sig for at gå i gang med soveværelset i stedet.

– Kan I ikke tage køkkenet? sagde hun til veninderne. – I kan bare bestemme, hvor tingene skal stå, det er lidt lettere. Jeg går ovenpå.

Hun åbnede den første kasse og kiggede ned i den. Der lå en masse gamle tæpper og lagner, som hun fik lagt i skabe og i sække til Røde Kors. Alt det gamle lort, tænkte hun. Det var svært at sortere.

Den næste kasse var tungere end den første, og hun kaldte på sin mand, som hjalp hende med at få den ned på gulvet. Hun åbnede den, mens han stadig stod i soveværelset. Øverst lå deres gamle albummer med billeder. Han satte sig ned ved siden af hende, og de så billederne sammen. På et af billederne i det første album sad hun som lille pige på sin Aataas skød. Det var et kvadratisk, gammelt billede, mat og i jordfarver. Hun havde brune overalls på, og stuen var holdt i orange og brune farver. Hun sad med armene om Karla, mens Aataas arme lå om hende, og hun mindedes, hvordan det var at sidde hos ham. Han duftede af pibetobak og rosé.

– Det var ærgerligt, at vi ikke kunne komme til hans begravelse, sagde hun til sin mand, der lagde en arm omkring hende.

– Ja, sagde han og kyssede hende på kinden. – Måske vi skulle få gang i oprydningen, så kan vi tage et kig på de gamle billeder senere.

Hun samlede alle albummerne og lagde dem på gulvet. De havde ikke en plads endnu.

Nede i køkkenet grinede veninderne, og hun blev nysgerrig og gik ned til dem.

– Hvad griner I af? Jeg vil være med, sagde hun på vej ned ad trappen.

– Prøv lige at se de her kopper, er de ikke fra dengang, I blev gift? Den ene af veninderne stod med to kopper, der

tilsyneladende var dekoreret af nogle gamle venner, der troede, de var ret så kunstneriske.

– Ja, kønne er de sgu ikke, sagde hun og grinede med.

Hvad står der i bunden?

– 2003, Nuuk.

De grinede længe og fjollede rundt, som de plejede. Den ene begyndte at danse ligesom en af deres fælles venner. Det så sjovt ud. Den ene forestilling tog den anden, og snart havde de grinet i tyve minutter.

– Det var dejligt at grine sammen med jer igen, sagde hun til veninderne, der skulle til at gå. – Det var ikke meget, der blev pakket ud, men ajunngilaq. Vi tager det.

De bestilte mad i grillen og kørte allesammen ned for at hente det. Børnene sad på bagsædet og var trætte, men glade. De sang i bilen på vej fra Nuussuaq til bymidten, en hurtig tur på kun syv minutter.

– Det er sgu ikke som i København, hva’? sagde hendes mand og grinede til børnene. – Vi kunne være gået ind til byen.

– Eej, vi er alt for trætte. Kan I lide jeres nye hjem? smilede hun og vendte sig om mod børnene.

De nikkede og havde travlt med at kigge ud på det grønne græs, der var fyldt med gule mælkebøtter, og forbipasserende mennesker, der alle så så sommerglade ud.

Grillen lignede sig selv.

– Den har ikke forandret sig i de ti år, vi har været væk, sagde hendes mand.

Efter aftensmaden faldt børnene omkuld i deres tomme værelser. Kun sengene havde de fået samlet. Det var, som om kasserne stadig stod lige så mange, som da de kom.

– Jeg tror nærmere, der er firs kasser og ikke tres, sagde hun til sin mand, der stod i underbukser i soveværelset. Han